

Зафировъ въртѣше въ ржка шапката си и съ притаенъ джхъ слушаше учителя.

— Ако вие искате да бждете редовенъ човѣкъ, погрижете се за дѣцата си, — продължаваше учительтъ.

Работникътъ наведе глава на масата и горчиво заплака. Учителтъ го остави да си поплаче.

— Вие имате добро сърдце, още не сте закоравѣлъ, — каза той най-послѣ. Наплачете се, и на душата ви ще олекне. А сега ви питамъ, какво мислите да правите съ дѣцата си занаяпрѣдъ?

— Не зная. Азъ работя цѣль день и изкарвамъ много малко.

— Азъ знаехъ. И помислихъ върху това. Знаете ли, да настанимъ дѣцата нѣкъждѣ. Каквото можете да спестите отъ заплатата си — носете ми го; останалата сума по тѣхната издрѣжка ще добавя азъ. Двѣ години азъ турѣхъ на страна по нѣщо, за да прѣкарамъ ваканцията въ Франция, заради езика. Ще отложа пакъ това пътуване. Но вие ще ми обѣщавате, че нѣма вече да пиете и ще спестявате.

— Господинъ учителю, извика Зафировъ. Не съмъ заслужилъ това. Ще прѣстана да пия, но не мога да взема паритѣ ви.

— Вие ще ги вземете не за себе си, а за дѣцата си, Зафировъ. А послѣ, когато вземете да изкарвате повече — ще ми ги върнете. Виждате ли, азъ вѣрвамъ въ честността ви.

— Господинъ учителю, азъ ще ви дамъ записъ и когато . . .

— Никакъвъ записъ неща. Богъ ни е свидѣтель. Азъ вѣрвамъ на вашата дума. Но вие не трѣбва да пиете.

— Ни капка не ще туря вече въ уста.